Η ΒΙΟΠΑΛΗ ΣΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ ΤΟΥ ΠΟΛΟΥ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ ΤΗΣ ΑΛΑΣΚΑΣ

Ο περίφημος τράπερ Τζόντσον Μπλαίηκ. Πῶς διάνυσε γυμνὸς μιὰ παγωμένη νύχτα 35 χιλιόμετρα! Η πυρκαϊά τῆς καλύβας του. Τραγικὲς λεπτομέρειες. Η παγίδες τῶν ἀλεπούδων. Στὸ νοσοκομεῖο. Μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, κτλ. κτλ.

Ἰταλὸς δημοσιογράφος Μάριο Μασσάϊ, περιοδεύει ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες μακρυὰ στὶς χιονισμένες ἐκτάσεις τῆς Ἀλάσκας καὶ τοῦ Βόρειου Καναδᾶ, κάνοντας μιὰ μεγάλη δημοσιογραφικὴ ἔρευνα γιὰ τὴ δραματικὴ κι' ἐπικίνδυνη ζωὴ ποὺ περνοῦν ἐκεῖ, στὰ πρόθυρα τοῦ Πόλου, οἱ χρυσοθῆρες, καὶ πρὸ πάντων οἱ «τράπερς», οἱ κυνηγοὶ δηλαδὴ ποὺ παγιδεύουνε τ' ἀγρίμια, ἀπ' τὰ ὁποῖα βγαίνουν βαρύτιμα γουναρικά.

Στὸ τελευταῖο φύλλο τῆς ἐφημερίδος του, ὁ Μασσάϊ δημοσιεύει μιὰ ἐξαιρετικὰ συγκινητικὴ ἱστορία, ὅπως τοῦ τὴν διηγήθηκε ὁ περίφημος τράπερ Ντὶκ τοῦ Λαμπραντόρ, ὁ πιὸ ξακουστὸς ἀπὸ τοὺς κυνηγούς, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἔζησε ἐπὶ πολλὲς δεκαετηρίδες στὶς παγωμένες ἐρημιὲς τῆς Ἀλάσκας, ἀποτραβήχτηκε πειὰ καὶ κάνει τώρα τὸ βαρκάρη.

Τὸν χειμῶνα μπορεῖ κανεὶς νὰ διασχίση πεζὸς ἢ μὲ ἔλκυθρο ὁλόκληρο τὸ Λαμπραντόρ, ἀπὸ τὴ μιὰ ὄς τὴν ἄλλη ἄκρη, χωρὶς καθόλου νὰ νοιαστῆ γιὰ τὰ ποτάμια καὶ τὶς λίμνες. Τὸ χιόνι στρώνεται σὰν ἕνα ἀπέραντο, ἀτέλειωτο σεντόνι σ' ὅλο τὸν τόπο καὶ τόσο ἡ λίμνες, ὅσο καὶ τὰ ποτάμια παγώνουν ὅλα ἀνεξαιρέτως ὅσο μεγάλα κι' ἂν εἶνε.

Τότε, ὅταν πειὰ παγώσουν τὰ πάντα, ὁ τράπερ ξεκινάει γιὰ τὴ χειμερινή του ἐργασία. Φορτώνει ἕνα ἔλκυθρο μὲ τρόφιμα, μὲ παγίδες γιὰ τὶς ἀλεποῦδες καὶ γιὰ τ' ἄλλα ἀγρίμια, καὶ ξεκινάει πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ Λαμπραντόρ, ὁλομόναχος, τραβῶντας ὁ ἴδιος τὸ ἔλκυθρό του. Δὲν παίρνει μαζύ του οὔτε σκυλιά, οὔτε ρέννους, γιατὶ τὰ παστὰ ψάρια ποὺ τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ τρέφη τὰ ζῶα αὐτὰ κατὰ τοὺς ἑφτὰ μῆνες τοῦ κυνηγιοῦ, ὄχι μόνο κοστίζουν πολύ, ἀλλὰ καὶ θέλουν πολλὰ ἔλκυθρα γιὰ νὰ φορτωθοῦν.

Ὕστερ' ἀπὸ πορεία δέκα-δεκαπέντε ἡμερῶν, ὁ τράπερ φτάνει στὰ μέρη στὰ ὁποῖα, ὅπως ξέρει ἐκ πείρας, βρίσκεται ἄφθονο κυνήγι. Συνήθως οἱ τράπερς ξεκινᾶνε δυὸ ἢ καὶ τρεῖς μαζὶ κι' ὅταν προχωρήσουν ἀρκετά, μέσ' στὰ ἐνδότερα τοῦ Λαμπραντόρ, τότε χωρίζονται κι' ἐγκαθίστανται σ' ἀπόστασι εἴκοσι ὡς τριάντα μιλλίων ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον, μέσα σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα, τὴν ὁποία χτίζουν μόνοι τους μὲ ξυλεία ἀπ' τὰ ἀπέραντα δάση τῶν περιχώρων.

Καὶ τότε ἀρχίζει τὸ κυνήγι. Πρῶτα-πρῶτα ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ ἐξασφαλίση δόλωμα γιὰ τὶς ἀλεποῦδες. Καὶ ὡς καλύτερο δόλωμα θεωρεῖται τὸ πτέρωμγαν, τὸ κρέας ἑνὸς πουλιοῦ ποὺ μοιάζει μὲ πέρδικα καὶ ποὺ βρίσκεται ἄφθονο στὰ δάση τοῦ Λαμπραντόρ. Ἀφοῦ σκοτώσει εἴκοσι τριάντα πτέρωγαν, ὁ τράπερ τὰ μαδάει καὶ τὰ βάζει μέσα στὶς παγίδες, τὶς ὁποῖες στήνει σὲ διάφορα μέρη τοῦ δάσους.

Μὰ ἡ δουλειὰ δὲν εἶνε εὔκολη πάντοτε. Η ἀλεποῦδες εἶνε, ὡς γνωστόν, παμπόνηρες καὶ πολὺ δύσκολα ξεγελιοῦνται. Μερικὲς φορὲς μάλιστα οὔτε πλησιάζουν κἂν τὸ δόλωμα. Τότε ἡ ἀπελπισία τοῦ κυνηγοῦ εἶνε ἀπερίγραπτη, γιατὶ ξέρει πὼς ἂν δὲν πιάσει ἀλεποῦδες ἢ ἄλλα ζῶα μὲ πολύτιμες γοῦνες, δὲν θᾶχη νὰ φάη τὸν ἐρχόμενο χειμῶνα.

* * *

Τὸν Δεκέμβρη τοῦ 1927, ὁ Ντὶκ Κέννεθ, ὁ περίφημος Ντὶκ τοῦ Λαμπραντόρ, εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸ κυνήγι, μαζὺ μ' ἕναν ἄλλο περίφημο κυνηγό, τὸν Τζόντσον Μπλαίηκ. Βαδίσανε πολλὲς ἡμέρες πρὸς τὰ νότια μέρη, κι' ἔπειτα, ὅπως γίνεται πάντα, χωρίσανε καὶ τράβηξε καθένας γιὰ νὰ στήση χωριστὰ τὴν καλύβα του. Ὁ Τζόντσον διευθύνθηκε πρὸς τὴν Ρέντ Ἴνκεν Λαίηκ (τὴν Λίμνη τῶν Ἐρυθροδέρμων) καὶ ὁ Ντὶκ πρὸς τὴν Οὔλλμερ Πλαίηνς, εἴκοσι μίλλια δυτικώτερα ἀπὸ τὸν φίλο του. Εἶχαν συμφωνήσει νὰ συναντηθοῦνε μετὰ τὸ τέλος τοῦ κυνηγιοῦ.

Ὁ χειμῶνας ἐκείνη τὴ χρονιὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ βαρύς. Η θερμοκρασία ἔφτανε τοὺς τριάντα βαθμοὺς κάτω ἀπ' τὸ μηδέν τὶς νύχτες καὶ καμμιὰ φορὰ τοὺς σαράντα. Τὸ κυνήγι πήγαινε πολὺ καλά. Μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα ὁ Τζόντσον εἶχε πιάσει δέκα ἀλεποῦδες μὲ ἀσημωτὸ τρίχωμα, δηλαδὴ εἶχε ἐξασφαλίσει διακόσια πενήντα δολλάρια κι' εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὅς τὸ τέλος τοῦ χειμῶνα θὰ ἔπιανε ἄλλες ἑκατό.

Τὸ βράδυ, κατακουρασμένος, κλειστὸς μέσα στὴν καλύβα του, ἄναβε τὴ θερμάστρα του, ἑτοίμαζε τὸ φαΐ του, κι' ἀφοῦ δειπνοῦσε, ἄπλωνε τὸ «κοσσούκ», τὸ κασκόλ του ἀπὸ δέρμα φώκιας, νὰ ξεραθῆ κοντὰ στὴ φωτιά, μαζὺ μὲ τὶς μπότες του, τὰ γάντια του, τὸ ντίκι (τὸ πανωφόρι ἀπὸ γοῦνα, ὅμοιο μὲ τῶν Ἐσκιμώων, ποὺ τὸ συμπληρώνει μιὰ κουκουβλα), καὶ τέλος γέμιζε καλὰ τὴν πίπα του καὶ κάπνιζε πρὶν νὰ τὸν πάρη ὁ ὕπνος.

Μιὰ νύχτα ὅμως, κατὰ τὸ τέλος Δεκεμβρίου, ὁ Τζόντσον [illegible] ρασμένος, ἀποκοιμήθηκε πρωτοῦ νὰ τελειώση τὸ κάπνισμα τῆς πίπας του. Η πίπα τότε ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια του ἀπάνω στὰ σκεπάσματά του, τὰ ὁποῖα πῆραν φωτιά...

Ὁ Ντὶκ ξύπνησε τότε ξαφνικὰ τσουρουφλισμένος ἀπ' τὴ φωτιὰ καὶ κινδυνεύοντας νὰ καῆ ζωντανός! Μ' ἕνα πήδημα πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα του, στὸ χιόνι. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ, ἡ φωτιὰ εἶχε ἀποτεφρώσει ὅλη τὴν καλύβα.

Μέσα στὴν παγερὴ ἐκείνη νύχτα τοῦ Δεκεμβρίου, στὰ ἐνδότερα τοῦ Λαμπραντόρ, ὁ Τζόντσον βρέθηκε στὸ ὕπαιθρο ἄστεγος, μισόγυμνος, φορῶντας μόνο τὴ φανέλλα του, τὸ ποικάμισό του καὶ τὴν περισκελίδα του. Κάθε ἄλλος στὴ θέσι του, ἦταν καταδικασμένος στὸν πιὸ ὁλοθαιο θάνατο

Μὰ ὁ Τζόντσον Μπλαίηκ, ποὺ εἶχε καρφώσει ἀκίνητο ἡ κατάληξις κι' ἡ ἀπόγνωσις, τινάχτηκε ἀπότομα. Η φωτιὰ τὰ εἶχε καταβροχθίσει ὅλα: Τὴν παράγκα, τὶς γοῦνες, τὰ τρόφιμα, τὸ πανωφόρι, τὸ κασκόλ, τὰ γάντια, τὸ παντελόνι, τὶς μπότες καὶ τὶς κάλτσες του. Δὲν τοῦ ἔμεναν παρὰ μόνο τὰ παγοπέδιλα, τὸ ἕνα δίπλα στ' ἄλλο, πάνω στὸ χιόνι, σ' ἀπόστασι ἑνὸς μέτρου ἀπ' τὴ φωτιά. Ὁ τράπερ ἔμεινε τότε τὴν ἀπόφασί του, τὴ μόνη ἀπόφασι ποὺ τοῦ ἔμενε νὰ λάβη. Ἀρπαξε τὰ παγοπέδιλα, τὰ ἔδεσε στὰ γυμνά του πόδια κι' ἄρχισε νὰ τρέχη μέσα στὴν παγωμένη ἐκείνη νύχτα ἀπάνω στὸ χιόνι. Η σωτηρία του βρισκόταν σ' ἀπόστασι εἴκοσι μιλλίων (περίπου τριάντα πέντε χιλιομέτρων), μέσα στὴν παράγκα τοῦ φίλου του κυνηγοῦ Ντὶκ Κέννεθ.

Ἦταν κάτι τὸ ἀφάνταστο τὸ ἀπεγνωσμένο τρέξιμο τοῦ ξυπόλυτου ἐκείνου ἀνθρώπου, ποὺ φοροῦσε ἕνα ποικάμισο καὶ μιὰ περισκελίδα, σὲ θερμοκρασία τριάντα βαθμῶν κάτω ἀπ' τὸ μηδέν, μὲ τὸ χιόνι ὅς τὰ γόνατά του, ποὺ πήγαινε ἀπ' τὸ Ρέντ Ἴνταν Λαίηκ στὸ Οὔλλμερ Πλαίηνς, ἐνῶ ἡ χοντρὴς κυφάδες τοῦ χιονιοῦ, ποὺ ἔπεφτε ἀκατάπαυστα, τοῦ μαστίγωναν τὸ κορμί...

Ἔτρεχε ἀδιάκοπα. Ἀλλοίμονό του ἂν ἀπελπιζόταν ἔστω καὶ μιὰ στιγμή! Θὰ κοκκάλιαζε ἀμέσως... Ἔτρεχε κατακουρασμένος, πεινασμένος, ἐξαντλημένος, μὲ μόνο ἐφόδιο τὴ δύναμι ποὺ τοῦ ἔδινε τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως.

Εἶχε ξημερώσει πειά, ὅταν ὁ Τζόντσον ἔφτασε στὴν παράγκα τοῦ φίλου του. Ὁ Ντὶκ βρισκόταν ἔξω — εἶχε πάει νὰ ἐπιθεωρήση τὶς παγίδες του — μὰ ἡ θερμάστρα του ἦταν ἀκόμη ἀναμένη. Ἐκεῖ στὴ ζεστασιά, δίπλα στὴ θερμάστρα, κοκκαλωμένον μ' ὅλες του τὶς κουβέρτες, βρῆκε ὁ Ντὶκ τὸ φίλο του, στὸν γυρισμό του, ναρκωμένον, ἀναίσθητο, μισοπεθαμένο!...

Τοῦ κύτταξε τὸ σφυγμὸ καὶ εἶδε ὅτι ζοῦσε ἀκόμη. Ἄρχισε τότε νὰ τὸν τρίβη ἀπελπισμένα, νὰ τοῦ ρίχνη κάθε τόσο ροῦμι μέσ' στὸ στόμα... Ὁ Τζόντσον, ὄχι μόνο δὲν συνερχότανε, ἀλλὰ καὶ παραληροῦσε ἀδιάκοπα.

Τότε ὁ Ντὶκ φόρεσε τὰ παγοπέδιλά του κι' ἔφυγε τρέχοντας μ' ὅλη τὴ δύναμί του. Πήγαινε ἄλλα εἴκοσι μίλλια πιὸ μακρυά, γιὰ τὴν παράγκα τοῦ Τζὶκ Ο' Χάρκ, τοῦ πιὸ κοντινοῦ τράπερ, γιὰ νὰ ζητήση τὴ συνδρομή του. Σὲ λίγο, ὅταν γύρισαν κι' οἱ δυὸ στὴν παράγκα τοῦ Ντὶκ, κατόρθωσαν νὰ συνεφέρουν τὸ Τζόντσον. Μὰ ἡ κατάστασί του ἦταν πάντα κρίσιμη. Τὸν σκέπασαν ἢ μᾶλλον τὸν ἔθαψαν κάτω ἀπὸ ἕνα βουνὸ γοῦνες καὶ τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Σάντωνῆς Μαϊ, ὅπου οἱ γιατροὶ κατόρθωσαν νὰ τὸν ἐπαναφέρουν ὁριστικὰ στὴ ζωή.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

—Ὁ Θεὸς, ποὺ ἐκδικεῖται, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ Θεὸς τῶν φαύλων.

Ζὰν - Ζὰκ - Ρουσσώ

—Η ψυχὴ ἔχει κάποτε μερικὲς ἀκαριαῖες ἐμπνεύσεις, μερικὲς ἀστραπιαῖες ἐκλάμψεις, τῶν ὁποίων τὴν ἔκτασι καὶ τὸ βάθος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀναλύση ὁλόκληρος τόμος σκέψεων καὶ ἰδεῶν. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ φῶς χιλίων λαμπάδων δὲν μπορεῖ νὰ δώση μιὰ ἰδέα τῆς ἀπροσμετρήτου λάμψεως τῆς ἀστραπῆς.

Βίκτωρ Οὐγκώ

—Ἂν ἡ ματαιοδοξία ἔκανε ποτὲ εὐτυχῆ ἕναν ἄνθρωπο ἐδῶ στὴ γῆ, χωρὶς ἄλλο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἦταν ἀνόητος.

Η ουσσώ

—Ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὰ παιδιὰ νὰ γίνωνται νευρικὰ καὶ κλαψιάρικα, εἶνε ἡ ὑπερβολικὴ προσοχὴ ποὺ τοὺς δίνουμε, εἴτε ὑποχωρῶντας στὶς ἀπαιτήσεις των, εἴτε προσπαθῶντας νὰ τὰ μεταπείσουμε διὰ τῆς λογικῆς. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, γιὰ ν' ἀρχίσουν ἕνα ἀτέλειωτο κλάμα, μπορεῖ νὰ τοὺς παρατηρήσουμε ὅτι δὲν θέλουμε νὰ κλαίνε.

Ζ. Ρουσσώ